

MUNALLA KUOLEMAA KALLOON

Robert Crumb on minulle läheisempi kuin oma munani. Munahan on klassisessa myyttimaailmassa elämän alku ja juuri. Minut puolestaan on yritetty kouluttaa Nurmijärven Kiristeellisessä Yhteiskoulussa solmiokelvolliseksi systeemin etuvarjiksi kaikkine muka tarpeellisine tietopakkauksineen, joissa ei paljoa munan mysteereitä sivuttu, eikä kaiketi sivuta vieläkään.

Minulle opetettiin ainoastaan, että muna ei pysy pystyssä rikkomatta sen puhtaan valkoista kuorta. Saatuaani päähäni valkuaisten lakin mustine surureunuksineen päästin alkaa erään kerran piirtelemään sarjavaisia kuvia nähtyäni lehdesissä ilmoituksen, jossa julistettiin kilpailu suomalaisen underground-sarjakuvan löytämiseksi. Kynä piirsi heti Unto Punsikin kuvan, jonka olen antanut ratkaista munan arvoitusta merkillisillä seikkailuillaan. Se oli vuotta 1970, elleivät muistopimuni erehdy.

Kilpailuissa Punski nostettiin arvoon arvottomaan. Samaan aikaan Suomen armoton armeija oli kieraisut tän pojan hoteisiinsa. "Kauhin on kuolla joukkonsa eessä... ajatella." Pääsin lomille hakemaan homeisen väristä mitalia kisoista. Siellä tapasin Robert Crumbin! Millinsängessä, sotisovassa... ajatella.

11 vuotta tuon jälkeen kuuntelen Eppu Normaalia ja kirjoitan tätä. Nyt voidaan alkaa puhua siitä, mistä on ollut puute: Crumbista. Silloin Turussa Crumb aukaisi kerralla munani arvoituksen ratkaisunsa, jossa se yhä eessäin suihiikkiolkkaillen kuolemaa kalloon. Silmämunani propelloituvat ja aivoni purskahtivat tuhannesta koulusta yhdeksi railakkaaksi monenkirjavaksi luotaimeksi kohden niin yli kuin alitajuutaakin.

Tietenkin kaikki amerikkalaiset u-sarjat vaikuttivat, mutta eritoten Crumbin muotojen selvyys ja loogisuus kaikessa räjähtäneisydessään rojautti suoraan tajuntani ikuisen kolkkaipoikakerrokseen. Niiden nihilli nauru: RAH, RAH, oli juuri sitä, mikä koko koulujan oli kytenyt mieleni terveessä puolessa. Koululaitos, joka rasittaa pelkästään vasenta aivolohkoa 1. tietopankkia, sai nyt kutia sataisiinsa (SA-Int kans) suoraan oikean aivolohkon myyttimäisestä sekoilukerroksesta.

Sitten innostuin tekemään hilitömiä sarjoja Crumbin potkaisuina: Lihapulla kolahti siis ainakin minun kohdallani perille aina umpisuoleen saakka. Syntyi mustan-

THE PLEASURE IS OURS, FOLKS!

WE REALLY LIKE DRAWING DIRTY CARTOONS! IT HELPS US GET RID OF PENT-UP ANXIETIES AND REPRESSIONS AND ALL THAT KINDA STUFF... WE HOPE YOU ENJOY LOOKIN' AT 'EM AS MUCH AS WE ENJOY DRAWIN' EM !!

"WHAT THIS WORLD NEEDS IS MORE SATISFIED CUSTOMERS!!"

karvaisia sotahupailuja sekä Amerikan Suolia. Koko 70-luku kului kuitenkin enemmän ylitatistusopiston ynnä muun retorikan taitteen parissa. Vasta ympäristöliikkeen tempaus Koijärvellä sai minun Crumb-kerrokseeni toden teolla esille: Tein sarjan Luonnonraiskaa- ja nimimerkillä E. Prumb. Se on julkaistu Kompostissa n:o 8/79. Se on omistettu Picasson Guernicalle myös, sillä luonnonraiskaat ne ovat nykyajan natseja: puita ja järviä silvotaan kuin jutskuja ennen.

Picasso itse oli sinänsä erittäin kiinnostunut sarjakuvasta ja eritoten Crumbista. Pitivätkö yhteisen näyttelyni. Vai onko se vain huhutieto? Olisiko jopa Pablon

viimeisten vuosien eroottinen pyppeligrifiikka innoittanut Crumbin sarjoista? Tutkijat asialle!

Ehdottomana moralistina olen tietenkin sitä mieltä, että Crumbin sarjat ovat tahdittomuuden, härskeyden ja rivotsuuden huippuja. Olen yrittänyt tehdä törkeämpiä, mutta eihän tuo sieluni pulmunen sitä siedä. Nyt punkin rassatessa sitä hiukan vääröppisemmäksi uskaltaa katsoa taas koko valhattani silmästä silmään. Kumarran Roope Kouristukselle kunniattomasti pää kolahtaan asfalttiin ja totean: Maailma ilman illuusiota on kolkkoa, mutta maailma ilman Crumbia olisi illuusiota.